Index

Indhold

KJB (King James Biblen) første version 1

Ny revideret Engelsk standardversion Opdateret udgave, version to 5

Den Danske autoriserede version; version tre 7

KJB første version

1 Og Kong Astyages samledes til sine Fædre, og Kyros af Persien modtog hans Rige.

2 Og Daniel talte med Kongen og blev æret over alle sine Venner.

3 Men Babylonerne havde en afgud, som hed Bel, og der blev brugt på ham hver dag tolv store mål fint mel og fyrre får og seks kar vin.

4 Og Kongen tilbad det og gik dagligt for at tilbede det; men Daniel tilbad sin egen Gud. Og kongen sagde til ham: Hvorfor tilbeder du ikke Bel?

5 som svarede og sagde: thi jeg kan ikke tilbede Afguder, der er gjort med Hænder, men den levende Gud, som har skabt Himmelen og Jorden og hersker over alt Kød.

6 Da sagde Kongen til ham: Tror du ikke, at Bel er en levende Gud? ser du ikke, hvor meget han spiser og drikker hver dag?

7 Da smilede Daniel og sagde: Konge, lad dig ikke bedrage; thi dette er kun Ler indeni og Kobber udenfor, og han spiste og drak aldrig noget.

8 Da blev Kongen vred og kaldte på sine Præster og sagde til dem: Dersom I ikke siger mig, hvem denne er, som æder disse Udgifter, skulle I dø.

9 Men dersom I kunne bekræfte mig, at Bel fortærer dem, da skal Daniel dø; thi han har talt bespottelse mod Bel. Da sagde Daniel til Kongen: Lad det ske efter dit Ord!

10 Men Præsterne i Bel var ti og halvtredsindstyve, foruden deres Hustruer og Børn. Og kongen gik med Daniel ind i Bels tempel.

11 Da sagde Bels Præster: Se, vi gaae ud; men du, Konge, sæt paa Kødet, og gør Vinen tilberedt, og luk Døren fast og forsegl den med dit Signet;

12 Og i Morgen, naar du kommer ind, dersom du ikke finder, at Belhatheatenupall, da lide vi Døden; ellers Daniel, som taler falsk imod os.

13 Og de så lidt på det; thi under Bordet havde de gjort en Hemmelig Indgang, hvorved de bestandig gik ind og fortærede disse Ting.

14 Så da de var gået ud, satte kongen kød for Bel. Daniel havde nu befalet sine tjenere at bringe aske, og dem, som de strøede ud i hele templet alene foran kongen; så gik de ud og lukkede døren og forseglede den med kongens signet, og så gik de bort.

15 Men om Natten kom Præsterne med deres Hustruer og Børn, som de plejede at gøre, og spiste og drak alt.

16 Om Morgenen, da Kongen stod op, og Daniel med ham.

17Og Kongen sagde: Daniel, er seglerne hele? Og han sagde: Ja, o Konge, de ere hele!

18 Og saa snart han havde aabnet Døren, saa Kongen paa Bordet og raabte med høj Røst: Stor er du, o Bel, og hos dig er slet intet Svig.

19 Da lo Daniel og greb Kongen til, at han ikke skulde gaa ind, og sagde: Se, se, fortovet, og mærk godt, hvis Fodtrin disse er.

20 Og Kongen sagde: Jeg ser Mænds, Kvinders og Børns Fodspor. Og så blev kongen vred,

21 Og de tog Præsterne med deres Hustruer og Børn, og de viste ham Hjelmdørene, hvor de kom ind, og fortærede det, som var paa Bordet.

22 Derfor slog kongen dem ihjel og overgav Bel i Daniels magt, som ødelagde ham og hans tempel.

23 Og på det samme sted var der en stor drage, som de af Babylon tilbad.

24 Og Kongen sagde til Daniel: Vil du ogsaa sige, at denne er af Kobber? se, han lever, han spiser og drikker; du kan ikke sige, at han ikke er en levende Gud; derfor tilbed ham.

25Da sagde Daniel til Kongen: Jeg vil tilbede Herren min Gud, thi han er den levende Gud.

26 Men giv mig lov, o konge, så vil jeg dræbe denne drage uden sværd eller stav. Kongen sagde: Jeg giver dig lov.

27 Da tog Daniel Beg og Fedt og Haar og syede dem sammen og lavede Klumper deraf; dette lagde han i Dragens Mund, og dragen brast i stykker; og Daniel sagde: Se, disse ere Guderne I tilbede.

28 Da de af Babel hørte det, blev de meget harme og sammensvor sig mod Kongen og sagde: Kongen er blevet en Jøde, og han har udryddet Bel, han har dræbt Dragen og dræbt Præsterne.

29 Da kom de til Kongen og sagde: Frigiv os Daniel, ellers vil vi ødelægge dig og dit Hus.

30 Men da kongen så, at de pressede ham hårdt, da han var blevet tvangsindlagt, gav han dem Daniel.

31 som kastede ham i Løvehulen, hvor han var i seks Dage.

32 Og i Hulen var der syv Løver, og de havde givet dem hver Dag to Aade og to Faar; som da ikke blev givet dem, for at de skulde fortære Daniel.

33 Men der var en Profet for Jøderne, kaldet Habbacuc, som havde lavet Potter og havde brudt Brødet i en Skål og gik ud på Marken for at bringe det til Høstmændene.

34 Men Herrens Engel sagde til Habbacuc: Gå hen og bær den Middag, du spiser, til Babel til Daniel, som er i Løvehulen.

35 Og Habbacuc sagde: Herre! jeg har aldrig set Babylon; jeg ved heller ikke, hvor hulen er.

36 Da tog Herrens Engel ham ved Kronen og bar ham i Haaret paa hans Hoved og satte ham ved sin Aands Kraft i Babel over Hulen.

37 Og Habbacuc råbte og sagde: O Daniel, Daniel, tag den Middag, som Gud har sendt dig.

38 Da sagde Daniel: du kom mig i hu, o Gud, og du har ikke forladt dem, som søge dig og elske dig.

39 Da stod Daniel op og spiste, og Herrens Engel satte straks Habbacuc tilbage til sit Sted.

40 Paa den syvende Dag gik Kongen for at begræde Daniel; og da han kom til Hulen, saa han ind, og se, Daniel sad.

41 Da raabte Kongen med høj Røst og sagde: Stor er du, Herre, Daniels Gud, og der er ingen anden end dig.

42Og han drog ham ud og kastede dem, som var årsagen til hans ødelæggelse, i hulen, og de blev fortæret i et øjeblik foran hans ansigt.

Ny revideret standardversion Opdateret udgave, version to

Daniel og præsterne i Bel

1Da kong Astyages blev stedt til hvile hos sine forfædre, efterfulgte Perseren Kyros
hans rige.**2**Daniel var en følgesvend af kongen og var den mest ærede af alle hans
venner.
3Nu havde babylonierne en afgud, der hed Bel, og hver dag sørgede de for det tolv
skæpper udvalgt mel og fyrre får og seks mål vin.**4**Kongen ærede det og gik hver dag
for at tilbede det. Men Daniel tilbad sin egen Gud.
Så sagde kongen til ham: "Hvorfor tilbeder du ikke Bel?"**5**Han svarede: "Fordi jeg
ikke ærer afguder lavet med hænder, men den levende Gud, som har skabt himmel og
jord og hersker over alle levende skabninger."
6Kongen sagde til ham: "Tror du ikke, at Bel er en levende gud? Kan du ikke se, hvor
meget han spiser og drikker hver dag?"**7**Og Daniel lo og sagde: "Lad dig ikke snyde,
o konge, for denne ting er kun ler indeni og kobber udenpå, og den har aldrig spist
eller drukket noget."
8Så blev kongen vred og kaldte på præsterne i Bel[-en] og sagde til dem: "Hvis I ikke
siger mig, hvem der spiser disse madvarer, skal I dø.**9**Men hvis du beviser, at Bel
spiser dem, skal Daniel dø, fordi han har talt blasfemi mod Bel." Daniel sagde til
kongen: "Lad det ske, som du har sagt!"
10Nu var der halvfjerdsindstyve præster i Bel, foruden deres hustruer og børn. Så gik
kongen med Daniel ind i Bels tempel.**11**Præsterne i Bel sagde: "Se, vi går nu udenfor;
du selv, o konge, sæt maden frem og tilbered vinen og luk døren og forsegl den med
dit signet.**12**Når du kommer tilbage om morgenen, hvis du ikke finder, at Bel har spist
det hele, vil vi dø; ellers gør Daniel det, som lyver om os."**13**De var ligeglade, for
under bordet havde de gjort en skjult indgang, hvorigennem de plejede at gå ind
regelmæssigt og indtage proviant.**14**Efter at de var gået ud, satte kongen maden frem
til Bel. Så befalede Daniel sine tjenere at bringe aske frem, og de spredte dem i hele
templet alene foran kongen. Så gik de ud, lukkede døren og forseglede den med
kongens signet og gik.**15**Om natten kom præsterne som sædvanligt med deres koner og
børn, og de spiste og drak alt.
16Tidligt om morgenen stod kongen op og kom, og Daniel med ham.**17**Kongen sagde:
"Er seglerne ubrudte, Daniel?" Han svarede: "De er ubrudte, o konge."**18**Så snart
dørene blev åbnet, så kongen på bordet og råbte med høj røst: "Du er stor, o Bel, og i
dig er der overhovedet intet bedrag!"
19Men Daniel lo og forhindrede kongen i at gå ind. "Se på gulvet," sagde han, "og læg
mærke til, hvis fodspor disse er."**20**Kongen sagde: "Jeg ser fodsporene af mænd og
kvinder og børn."

21 Så blev kongen rasende, og han arresterede præsterne og deres hustruer og børn. De
viste ham de hemmelige døre, hvorigennem de plejede at gå ind for at fortære det, der
var på bordet. 22 Derfor slog kongen dem ihjel og gav Bel til Daniel, som ødelagde det
og dets tempel.

Daniel dræber dragen

23 Nu på det sted[b] der var en stor drage[c] som babylonierne ærede. 24 Kongen sagde til
Daniel: "Du kan ikke nægte, at dette er en levende gud, så tilbed ham." 25 Daniel sagde:
"Jeg tilbeder Herren min Gud, for han er en levende Gud. 26 Men giv mig tilladelse, o
konge, så dræber jeg dragen[d] uden sværd eller kølle." Kongen sagde: "Jeg giver dig
tilladelse."
27 Så tog Daniel beg, fedt og hår og kogte dem sammen og lavede kager, som han gav
dragen.[det er] Dragen[f] spiste dem og sprang op. Så sagde Daniel: "Se, hvad du har
tilbedt!"
28 Da babylonierne hørte det, blev de meget forargede og sammensvor sig mod
kongen og sagde: "Kongen er blevet jøde; han har ødelagt Bel og dræbt dragen[g] og
slagtede præsterne." 29 Da de gik til kongen, sagde de: "Overlad Daniel til os, ellers slår
vi dig og din husstand ihjel." 30 Kongen så, at de pressede ham hårdt, og under tvang
overgav han Daniel til dem.

Daniel i Løvernes Hule

31 De kastede Daniel i løvehulen, og han var der i seks dage. 32 Der var syv løver i
hulen, og hver dag havde de fået to menneskekroppe og to får, men nu fik de intet, så
de ville fortære Daniel.
33 Profeten Habakkuk var nu i Judæa; han havde lavet en gryderet og havde brudt
brødet i en skål og skulle ud på marken for at bringe det til høstfolkene. 34 Men Herrens
engel sagde til Habakkuk: "Tag den mad, du har, til Babylon, til Daniel, i
løvehulen." 35 Habakkuk sagde: "Herre, jeg har aldrig set Babylon, og jeg ved intet om
hulen." 36 Da tog Herrens engel ham i hovedet og bar ham i håret; med et vindstød[h]
han satte ham ned i Babylon, lige over hulen.
37 Så råbte Habakkuk: "Daniel, Daniel! Tag den mad, som Gud har sendt dig." 38 Daniel
sagde: "Du har husket mig, o Gud, og har ikke forladt dem, der elsker dig." 39 Så Daniel
rejste sig og spiste. Og Guds engel vendte straks Habakkuk tilbage til sit eget sted.
40 På den syvende dag kom kongen for at sørge over Daniel. Da han kom til hulen,
kiggede han ind, og der sad Daniel! 41 Kongen råbte med høj røst: "Du er stor, Herre,
Daniels Gud, og der er ingen anden end dig!" 42 Så trak han Daniel[jeg] ud og kastede
dem i hulen, som havde forsøgt at ødelægge ham, og de blev øjeblikkeligt spist for
hans øjne.

Den danske autoriserede version; version tre

Daniel og Bel

Da kong Astyages var gået til sine fædre, overtog perseren Kyros hans rige. Daniel var kongens fortrolige og den mest ansete af alle hans Venner.

Babylonerne havde en afgud, som hed Bel, og hver dag forsynede man ham med tolv tønder fint mel, fyrre får og seks ankre vin. Også kongen dyrkede ham og gik hver dag hen for at tilbede ham. Men Daniel tilbad sin Gud. Kongen spurgte ham: »Hvorfor tilbeder du ikke Bel?« Han svarede: »Fordi jeg ikke dyrker afguder, der er lavet af menneskehænder, men den levende Gud, som har skabt himlen og jorden, og som har herredømmet over alle mennesker.« Kongen sagde til ham: »Mener du ikke, at Bel er en levende Gud? Eller kan du ikke se, hvor meget han spiser og drikker hver dag?« Daniel lo og sagde: »Du skal ikke lade dig narre, konge! Han er jo af ler indvendig og af kobber udvendig, og han har aldrig nogensinde spist eller drukket.« Kongen blev rasende, tilkaldte Bels præster og sagde til dem: »Hvis ikke I siger mig, hvem der fortærer disse forsyninger, skal I dø. Men hvis I kan påvise, at det er Bel, der fortærer det, skal Daniel dø, for så har han spottet Bel.« Og Daniel sagde til kongen: »Lad det ske, som du har sagt.«

Der var halvfjerds Belpræster foruden kvinder og børn. Kongen gik nu ind i Bels tempel sammen med Daniel, og Belpræsterne sagde: »Nu går vi udenfor, så kan du, konge, sætte maden frem og blande vinen og sætte den frem; luk så døren, og forsegl den med din signetring. Hvis ikke det viser sig, når du kommer i morgen tidlig, at Bel har spist det alt sammen, skal vi dø; ellers skal Daniel dø, for så har han løjet om os.« De følte sig sikre, for de havde lavet en hemmelig indgang under bordet, og ad den vej kom de altid ind og tog for sig af retterne.

Da de nu var gået ud, satte kongen maden frem for Bel. Men Daniel befalede sine tjenere at hente aske og strø det ud over hele templet, mens kun kongen så på. Derpå gik de ud, lukkede døren og forseglede den med kongens signetring og gik så bort. Om natten kom præsterne som sædvanligt sammen med deres hustruer og børn og spiste og drak det hele.

Tidligt om morgenen kom kongen sammen med Daniel. Kongen spurgte: »Er seglene ubrudt, Daniel?« »Ja, konge!« svarede han. Så snart døren var åbnet, kastede kongen et blik hen på bordet, og så råbte han med høj røst: »Stor er du, Bel! Der er ikke nogen som helst svindel ved dig!« Men Daniel lo og holdt kongen tilbage, så han ikke gik indenfor. »Prøv engang at se på gulvet,« sagde han, »og læg mærke til, hvis fodspor det er.« Kongen sagde: »Jeg ser fodspor af mænd, kvinder og børn.« Og kongen blev meget vred og greb præsterne og deres hustruer og børn. De viste

ham så den hemmelige dør, som de plejede at gå ind ad for at forsyne sig med det, der lå på bordet. Kongen dræbte dem og overgav Bel til Daniel, som ødelagde både ham og hans helligdom.

Daniel og dragen

Der var også en stor drage, og den dyrkede babylonerne. Kongen sagde til Daniel: »Du vil vel ikke påstå, at han ikke er en levende gud! Så må du også tilbede ham.« Men Daniel sagde: »Herren min Gud vil jeg tilbede, for han er en levende gud. Giv mig lov, konge, så vil jeg dræbe dragen uden at bruge sværd og stok.« »Du får lov!« svarede kongen. Så tog Daniel tjære, fedt og hår, kogte det sammen, lavede kager og proppede dem i gabet på dragen. Da dragen havde ædt dem, revnede den, og Daniel sagde: »Der kan I se, hvad det er, I dyrker!«

Da babylonerne hørte det, blev de meget vrede; de rottede sig sammen mod kongen og sagde: »Kongen er blevet jøde! Bel har han væltet omkuld, dragen har han dræbt, og præsterne har han hugget ned.« De gik til kongen og sagde til ham: »Udlever Daniel til os; ellers slår vi dig og din familie ihjel!« Da kongen så, at de trængte voldsomt ind på ham, følte han sig tvunget til at udlevere Daniel til dem. De kastede ham i løvekulen, og dér var han i seks dage. Der var syv løver i kulen, og de plejede at få to menneskekroppe og to får om dagen. Men nu fik de ingenting, for at de skulle æde Daniel.

I Judæa levede profeten Habakkuk. Han havde kogt en ret mad i en skål og kommet brødstykker i og var nu på vej ud i marken med det til høstfolkene. Men Herrens engel sagde til Habakkuk: »Bring den mad, du har, til Babylon, til Daniel i løvekulen.« Habakkuk sagde: »Herre, jeg har aldrig været i Babylon, og jeg ved ikke, hvor løvekulen er.« Da greb Herrens engel ham i hårtoppen, løftede ham op ved håret, førte ham i susende fart ved sin ånde til Babylon og satte ham ned oven for løvekulen. Habakkuk råbte: »Daniel, Daniel, tag maden, som Gud har sendt til dig.« Og Daniel sagde: »Så har du altså husket mig, Gud, du svigter ikke dem, der elsker dig.« Så rejste Daniel sig og spiste. Og Guds engel bragte straks Habakkuk tilbage til hans hjemsted.

Den syvende dag gik kongen hen for at sørge over Daniel. Han kom til løvekulen og kastede et blik ned i den, og dér sad Daniel! Da råbte han med høj røst: »Stor er du, Herre, Daniels Gud, og der er ikke nogen anden end dig.« Så trak han ham op, men de skyldige, der havde villet gøre det af med ham, kastede han i løvekulen, og de blev straks ædt op for øjnene af ham.